

Arrest

nr. 315 729 van 30 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 13 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2022 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De Raad verwijst grotendeels naar de niet betwiste gegevens zoals weergegeven in de nota:

“Op 26.05.2004 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger (bijlage 19ter). Op 03.11.2004 werd verzoeker in het bezit gesteld van een C-kaart. Op 07.10.2016 werden verzoeker en mevr. F. N. (...) van ambtswege afgevoerd, omwille van een vertrek naar het buitenland (Egypte). Op 18.01.2019 diende mevr. F. N. (...) een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, als werknemer in loondienst (bijlage 19). Op 22.03.2019 diende verzoeker zelf een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als echtgenoot van mevr. F. N. (...). Op 23.03.2019 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, terwijl mevr. N. (...) sedert 19.07.2019 in het bezit werd gesteld van een E-kaart als werknemer. Op 09.03.2020 stelde de Staatsveiligheid een nota op, met

vermelding van religieus extremisme en spionageactiviteiten van de verzoekende partij. Op 09.06.2021 volgde een nieuwe nota van de Staatsveiligheid ter attentie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 15.10.2021 werd het verblijfsrecht van mevr. F. N. (...) beëindigd, omdat zij niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden beantwoordde.

Op 19.11.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf ,met bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde én een inreisverbod voor een duur van 15 jaar. Tegen voormelde beslissing is verzoeker niet in beroep gegaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.01.2022 en 24.03.2022 werd de vrijheidsberovende maatregel verlengd. Op 29.03.2022 mislukte de voorziene repatriëring van verzoeker naar Egypte. OP 11.04.2022 werd een volgende repatriëring geannuleerd, omdat verzoeker de verplichte PCR-test weigerde.

Op 12.04.2022 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan. Op 22.04.2022 bevestigde de Staatsveiligheid dat de eerdere informatie nog steeds als actueel moet worden beschouwd. Op 31.05.2022 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat mevr. F. N. (...) in het bezit kon gesteld worden van een E-kaart. Op 14.09.2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)."

Op 12 april 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan.

Op 22 april 2022 bevestigt de Staatsveiligheid dat de eerdere informatie nog steeds als actueel moet worden beschouwd.

Op 14 september 2022 neemt de gemachtigde een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

Op 21 augustus 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Nederlandse echtgenote. Op 5 maart 2024 neemt de gemachtigde een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 23 juli 2024 dient verzoeker een beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad, gekend onder nr. 321 862.

Op 10 oktober 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing wordt verworpen bij arrest nr. 315 030 van 17 oktober 2024. De zaak is bij de Raad gekend onder nr. 325 457.

Op 10 oktober 2024 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een inreisverbod van 15 jaar. Op 25 oktober 2024 dient verzoeker een beroep in tegen voormelde beslissing, bij de Raad gekend onder nr. 321 862.

De bestreden beslissing luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/04/2022 werd ingediend door:

Naam: K. A. (...)

Voorna(am(en): A. A. (...)

Nationaliteit: Egypte Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Souhag

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aliassen: K. A. A. A. (...)1976 A. A. K. A. (...)1976 A. A. K. A. (...)1976 K. A. (...)1976 K. A. (...)1976

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse dochter, de genaamde K. M. (...)2006 in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 5 “ van de wet van 15/12/80

Overwegende dat op 09/03/2020 de Veiligheid van de Staat (VSSE)i in een nota de volgende elementen aan DVZ heeft meegedeeld: Inzake religieus extremisme wordt betrokkene gecategoriseerd als een propagandiste die actief de salafistische3 interpretatie van de islam verspreidt.

Betrokkene kent reeds een lange voorgeschiedenis binnen het religieus extremisme en hij is actief als lesgever en imam. Hij was in het verleden actief bij verschillende salafistische organisaties. Daarnaast heeft hij een breed netwerk aan contacten binnen de salafistische gemeenschap in België, Nederland, Marokko, Egypte en Saoedi-Arabië. Via zijn netwerk slaagde hij er in het verleden in om financiering te verkrijgen voor zijn initiatieven. Deze elementen tonen aan dat hij een aanhanger is van het salafisme en de visie actief uitdraagt. Hij cultiveert zijn extremistisch religieus profiel voornamelijk in functie van zijn activiteiten voor verschillende buitenlandse inlichtingendiensten, dit helpt hem om contacten te leggen in de Golflanden en bij het aantrekken van financiering uit deze landen. Het is waarschijnlijk dat hij erin slaagt zijn extremistische interpretatie van de islam bij zijn toehoorders te verspreiden, ondanks zijn opportunisme. Daarom vormt betrokkene een dreiging op vlak van religieus extremisme

Inzake spionage is betrokkene actief betrokken bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië. Hij staat hiervoor in contact met personen die door de VSSE gekend zijn wegens hun activiteiten voor, en banden met de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Door zijn activiteiten als radicale imam trok hij sinds de 2a« helft van de jaren '00 de aandacht van divers Arabische inlichtingendiensten en werd hij gerekruteerd als inlichtingenagent door een Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Hiervoor dient hij informatie in te winnen over activiteiten van radicale islamistische groepen, zoals salafisten en de Moslimbroeders, en over de sjiiitische islam in België. Europa en een aantal Afrikaanse landen.

Overwegende dat de Veiligheid van de Staat nadien nog extra elementen heeft meegedeeld aan de DVZ in zijn nota van 09/06/2001, meer bepaald dat betrokkene de voornaamste imam is van de moskee 'De Toekomst' te Gent. Door middel van deze positie heeft hij zijn legitimiteit versterkt om zich te presenteren tegenover het publiek als een religieuze autoriteit. Als imam oefent hij een rol uit als religieus referentiepersoon en is hij een vertrouwenspersoon voor de leden van de gemeenschap van de moskee 'De Toekomst' inzake religieuze, sociale, maatschappelijke en politieke vragen. De VSSE benadrukt dat als er in de moslimreligie geen specifieke voorwaarden zijn - naast voldoende kennis van de islam - om imam te worden, het in de praktijk de imam is die de gemeenschap leidt en adviseert. De gelovigen beroepen zich op hem als raadgever voor religieuze aangelegenheden, maar ook inzake familiale en sociale aangelegenheden. Hij is bevoegd voor de preken in de moskee, tijdens één van zijn preken heeft hij verklaard dat het vieren van de geboorte van een profeet (Mawlid) een laakbare innovatie is. Dit is een concept dat terugkeert in extremistische discours, en specifiek bij salafisten. Volgens hen dient elke religieuze 'innovatie' veroordeeld en verworpen te worden aangezien dit een daad van ongeloof is. Hieruit blijkt zijn extremistische visie op de islam, die zweeft tussen de ideeën van de Moslimbroeders en de salafisten, en die hij naar aanleiding van zijn werkzaamheden periodiek naar voren brengt ten behoeve van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Omwille van de corona epidemie heeft hij eveneens zijn gebruik inzake sociale media en discussie platformen ontwikkelt zodoende zijn discours te verspreiden. Bovendien heeft hij zijn contacten met extremisten, die lid zijn van de Moslimbroeders, verder onderhouden. Wat betreft zijn activiteiten van inmenging en spionage, heeft de VSSE informatie ontvangen die bevestigen dat hij een agent is voor de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische diensten. Hij heeft zijn contacten met agenten van de buitenlandse mogendheden verder onderhouden, alsook verder deelgenomen aan activiteiten van inmenging

Overwegende al deze elementen heeft de VSSE beslist dat betrokkene zich persoonlijk en actief blijft bijdragen aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen en spionage in België, bijgevolg wordt hij nog steeds als een reële, actuele en ernstig gevaar beschouwd voor de nationale veiligheid en de openbare orde.

Overwegende dat naar aanleiding van deze aantijgingen het verblijf van betrokkene krachtens artikel 44bis, §1 van de wet van 15/12/80 werd beëindigd op 19/11 /2021 door de toenmalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie; verblijf dat hij had bekomen in functie van zijn Nederlandse echtgenote;

Overwegende dat aan betrokkene krachtens artikel 44 nonies van de vreemdelingenwet op 19/11/2021 een inreisverbod van 15 jaar werd opgelegd en werd opgesloten in het gesloten centrum met het oog op verwijdering naar zijn land van origine;

Overwegende dat betrokkene op 12/04/2022 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Nederlandse dochter via volmacht van zijn echtgenote;

Overwegende dat betrokkene op 15/04/2022 werd vrijgesteld uit het gesloten centrum en het inreisverbod nog steeds van toepassing is;

Overwegende dat de VSSE op 22/04/2022 aan de DVZ liet weten dat de vermelde bovenstaande nota's nog steeds actueel zijn;

Dient alsnog uit het geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15 12 1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van nationale veiligheid en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf nog steeds ongewenst. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit nog steeds een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze elementen werden reeds uitvoerig besproken in de beslissing dd. 19/11/2021 tot beëindiging van het verblijf.

Wat het gezinsleven betreft, kan betrokkene zich nog steeds beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden. Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene huwde op 16/02/2004 te Nederland met de genaamde N. F. (...)1977 van Nederlandse nationaliteit. Zij kwam naar België en diende op 25/05/2004 een vestigingaanvraag in als EU-burger. Op 26/05/2004 volgde betrokkene en diende hij een aanvraag gezinshereniging in als echtgenoot. Amper 1 maand na hun samenwonen werd zijn echtgenote op 06/12/2004 afgeschreven naar het buitenland. Op 24/11/2011 kwam zijn echtgenote terug naar België en deed zij opnieuw een verklaring van inschrijving als EU-burger. Op (...)2006 wordt haar dochter N. M. (...) geboren te Heerlen en op 05/02/2014 werd voor haar een verklaring van inschrijving ingediend als descendent. Op 15/12/2014 werd een erkenningsakte opgesteld te Heerlen in het voordeel van betrokkene. Op 07/10/2016 werden zowel betrokkene, als zijn echtgenote en dochter afgevoerd van ambtswege. Ze zouden verbleven hebben in Egypte van 2015 tot 2019. (blijkt uit de nota van de VSSE). Het gezin kwam terug naar België en op 22/03/2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote, hij ontving een F-kaart, geldig tot 23/09/2024, dewelke nadien werd ingetrokken op 19/11/2021.

Het feit dat betrokkene gezinsbanden heeft in België doet geen afbreuk aan de elementen van religieus extremisme enerzijds, en spionageactiviteiten anderzijds waarmee hij een ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving en de nationale veiligheid. Hij draagt immers persoonlijk en actief bij aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen en spionage in België. Bovendien gezien het gezin reeds in Egypte heeft verbleven, zien we geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat zijn echtgenote en zijn kind niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders, voor zover zij wel degelijk in de toekomst samen onder één dak een gezin zouden willen blijven vormen. De Egyptische nationaliteitswetgeving, bijgewerkt in 2004, stipuleert dat zowel kinderen als echtgenote van een Egyptenaar over de Egyptische nationaliteit beschikken, of deze ten minste kunnen verwerven. Uit artikel 2, punt 1, van de Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 blijkt immers dat alle personen die het kind zijn van een Egyptische vader onder de Egyptische nationaliteitswetgeving beschouwd worden als Egyptische burgers. Wat de echtgenote betreft, merken we op

dat artikel 7 van dezelfde Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 stipuleert dat de echtgenote van Egyptische burgers eveneens de Egyptische nationaliteit kunnen verwerven, door zich te wenden tot het Egyptische ministerie van Binnenlandse Zaken. Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokken, diens echtgenote en diens kind om zich aan te passen aan een leven in Egypte of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. Integendeel, uit de nota van de VSSE dd 09/03/2020 blijkt dat het gezin reeds tussen 2015 en 2019 gedurende perioden samen in Egypte verbleven.

Hoe dan ook, betrokkene kind en zijn echtgenote worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen. Des te meer omdat uit de nota van de VSSE en het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij niet steeds als gezin op hetzelfde domicilieadres stonden ingeschreven en in bepaalde perioden gescheiden leefden. Bovendien zou de scheiding slechts van tijdelijke aard zijn en volledig te wijten aan de gevolgen van diens eigen acties.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t Nederland, par 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Wat de duur van verblijf en socio-culturele integratie op het grondgebied betreft, kwam betrokkene op 28 jarige leeftijd voor de eerste keer aan in België op 01/04/2004. Hij is nu 46 jaar, maar de duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied, namelijk van april 2004 tot 2015 en van 2019 tot nu is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Integendeel, hij is in Egypte geboren en opgegroeid, reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was en keerde van 2015 tot 2019 naar Egypte terug. Bovendien volstaat het loutere feit dat betrokkene over de jaren heen 15 jaar in België verbleef niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Begrijpelijk is dat betrokkene in de jaren van zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelt. Doch hierbij dient de kanttekening worden gemaakt dat diens sociale context zich voornamelijk afspeelt binnen het salafistische milieu en spionage-Zinnengingsmilieu daar hij contacten onderhoudt met verschillende individuen in België die lid zijn van de Moslimbroeders alsook agenten van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Uit het administratief dossier en de overgemaakte documenten blijkt geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Meer zelfs, diens verblijfsintenties stelen op een extrinsieke motivatie namelijk het faciliteren van clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië, alsook het verspreiden van zijn extremistische, salafistische opvattingen. Dergelijke activiteiten brengen schade toe aan de democratische Belgische samenleving. Zijn extremistische interpretaties van de islam en propaganda van het salafisme staan haaks op de Belgische waarden en normen. Dit gedachtengoed laat geen ruimte voor democratie, rechtstaat en mensenrechten, dewelke de hoekstenen vormen van de Belgische samenleving. Het feit dat hij actief betrokken bent bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië kan de Belgische maatschappij veel schade berokkenen. Zij kunnen de militaire slagkracht en/of de democratische beslissingsprocessen van een land aantasten. -Op economisch vlak kunnen ze leiden tot een verlies aan marktaandeel voor de betrokken bedrijven alsook voor banenverlies. Spionage kan ook de integriteit en de veiligheid van kritieke infrastructuren of strategische sectoren in gevaar brengen. De VSSE besluit dan ook dat betrokkene persoonlijk en actief blijft bijdraagt aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen en spionage in België en bijgevolg een reële, actuele en ernstig gevaar bent voor de openbare orde en nationale veiligheid. Bovendien blijkt uit zijn terugkeer naar Egypte tussen 2015 en 2019 dat hij nog sterke banden heeft met zijn land van herkomst. Verder is hij in het bezit van een Egyptisch paspoort, geldig van 28/01/2014 tot 27/01/2021, hieruit blijkt dat hij tussen 2014 en 2019 regelmatig naar Marokko, Egypte, Saoedi-Arabië, Ghana, Nederland en Spanje reisde daar hij meerdere visa en in- en uitreisstempels heeft voor deze landen. Alsook verklaart betrokkene dat hij nog familieleden in Cairo heeft namelijk M. (...) en 2 zussen die gehuwd zijn. Tevens blijkt uit de nota van de VSSE dd 09/06/2021 dat betrokkene omwille van de corona epidemie eveneens diens gebruik inzake sociale media en discussie platformen heeft ontwikkeld zodoende zijn discours te verspreiden. De ernst van de reeds aanwezige elementen inzake nationale veiligheid wordt nog versterkt door het feit dat hij gebruik maakt van sociale media om zijn ideologie te uiten. Vele mensen hebben toegang tot sociale media. In verband met het gebruik van internet, moeten we verwijzen naar de VN Resolutie 2368 van 20/07/2017 waarin staat: « le Conseil se déclare préoccupé par le fait que les terroristes et leurs partisans utilisent de plus en plus souvent, dans une société mondialisée, les nouvelles technologies de l'information et des communications, en particulier Internet, pour faciliter des actes de terrorisme, ainsi que par le fait qu'ils les utilisent pour convaincre et recruter, et pour financer ou planifier des actes de terrorisme » (vrije vertaling: « de Raad is bezorgd over het feit dat terroristen en hun

aanhangers steeds meer gebruik maken van nieuwe informatie- en communicatietechnologieën, in het bijzonder internet, om terroristische daden te vergemakkelijken, en ook door het feit dat zij daarvan gebruik maken voor anderen van hun ideologie te overtuigen, hen te rekruteren en terroristische daden te financieren of plannen »). Ook wordt in deze resolutie vermeldt: « Le Conseil exhorte les États Membres à rester vigilant au sujet de l'utilisation des technologies de l'information et des communications des fins terroristes, à coopérer pour empêcher les terroristes de lever des fonds et de recruter des éléments, et à faire front à la propagande et à l'incitation à l'extrémisme violent qui est diffusé sur Internet et dans les médias sociaux » (vrije vertaling : « De Raad vraagt aan de Lidstaten om waakzaam te blijven in verband met het gebruik van informatie- en communicatietechnologieën met terroristische doeleinden, om samen te werken om te voorkomen dat terroristenfondsen kunnen verzamelen en mensen kunnen rekruteren, en om propaganda en aanzetten tot gewelddadig extremisme op internet en sociale media tegen te gaan »). Ook moeten we hierbij verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30/10/1997 de Aanbeveling n°97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat « alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen » (vrije vertaling) Deze vormen van expressie kunnen een grotere impact hebben en kunnen meer schade aanrichten wanneer de boodschappen via de sociale media worden verspreid In diezelfde aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om « de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden ».

Het wordt niet betwist dat diens terugkeer naar zijn land van herkomst of een derde land de nodige aanpassingen vergen, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die hij tijdens zijn verblijf in België opdeed door onder meer inzake werk, geenszins verloren gaan en door hem kunnen aangewend worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Wat betrokkene economische situatie betreft, blijkt uit het dossier dat hij actief is als voornaamste imam is van de moskee 'De Toekomst' te Gent. Een functie waarin hij raadgever is voor de geloofsgemeenschap inzake religieuze aangelegenheden, maar ook inzake familiale en sociale aangelegenheden (nota VSSE dd 09/06/2021) doch hij went deze voorbeeldfunctie aan om extremistische opvattingen van de islam te verspreiden, propaganda te voeren voor het salafisme en financiering te verwerven van de golflanden voor eigen initiatieven. Hij gebruikt met andere woorden zijn professionele activiteiten tegen de waarden, normen en veiligheid van de Belgische samenleving. De VSSE concludeert dan ook dat hij een dreiging vormt op vlak van religieus extremisme. Hij legde geen loonfiches of contract voor die aantonen dat hij officieel tewerkgesteld is als imam. Verder is hij nog steeds voor onbepaalde duur tewerkgesteld als chauffeur bij de firma Trans M. (...). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene opnieuw tijdelijk vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt heeft gekregen door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken Bovendien is op een periode van ongeveer 16 jaar deze recente reguliere tewerkstelling verwaarloosbaar. Betrokkene legde geen documenten voor waaruit blijkt dat hij de voorbije jaren actief zou geweest zijn op de arbeidsmarkt. Echter deze tewerkstelling doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar blijft vormen voor de nationale veiligheid.

Wat betreft betrokkene's leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden Bij zijn aanvraag gezinshereniging legt betrokkene een medisch attest voor dd. 09/06/2022 waaruit blijkt dat hij werkonbekwaam was van 09/06/2022 tot en met 09/09/2022 wegens een heelkundige ingreep.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43. §1. 2° van de wet van 15.12.1980 Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken en betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat hem werd betekend op 25/11/2021."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 43 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat geen grondig actueel onderzoek zou zijn gevoerd naar zijn huidige persoonlijke gedrag. Verzoeker stelt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Het middel is als volgt ontwikkeld:

“Verweerder heeft echter geen enkel actueel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Verzoeker ontkent ten stelligste een extremist/salafist te zijn. Verzoeker voldoet in geen geval aan het profiel van een salafist. Verzoeker heeft geen baard, draagt geen lange kleding, draagt geen hoofddeksel,... Verzoeker beleeft zijn godsdienst op middelmatige wijze. Hij heeft nog nooit opgeroepen of aangezet tot haat of geweld. Verzoeker werkt als chauffeur en wenst zijn gezin te onderhouden. Verzoeker behoort niet tot het salafisme evenmin tot andere vorm van activisme binnen de islam. Hij ontkent ten stelligste tijdens de corona-pandemie een platform te hebben gehouden om ideeën van salafisten te verspreiden. Op die beweerde platform wordt medegedeeld dat men geduldig dient te zijn, de regels dient te respecteren,... Nergens wordt opgeroepen tot haat of een aanslag. Verzoeker is opgeleid in de instelling ‘Al Azhar’ in Cairo, een wereldwijd bekende universiteit, waarvan de richtlijnen volledig indruisen tegen het salafisme. Verzoeker werd meermaals door verscheidende mensen uitgenodigd om een gebed te vieren, ceremonies bij te wonen gezien zijn welbespraaktheid en zijn zachtmoedigheid. Verzoeker heeft als imam gewerkt maar is hiermee gestopt en werkt momenteel als chauffeur bij de onderneming Trans M. (...). Verzoeker ontkent eveneens ten stelligste een spion te zijn. Verzoeker heeft een blanco-strafregister. Een actueel onderzoek/verslag aangaande verzoeker ontbreekt. Dat de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker volgens de VSSE een dreiging zou vormen op vlak van religieus extremisme, actief zou betrokken zijn bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië en hij nog steeds een extremistische visie op de islam zou hebben, volstaat geenszins niet. Dat echter geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

(...)

Dat de bestreden beslissing nergens verwijst naar de door verzoeker hem op 21.09.2022 overgemaakte getuigenissen (ondermeer van de heer B. L. (...), algemeen directeur van E. (...)) en hoofd van de Afdeling A. (...)) waarin gesteld wordt dat verzoeker helemaal niet wordt gelinkt aan extremistische ideeën of uitspraken (stuk 2). Dat geenszins wordt gemotiveerd waarom deze belangrijke getuigenissen niet kunnen worden weerhouden als bewijs dat verzoeker geenszins een gevaar is voor de nationale veiligheid en de openbare orde. Met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken werd geen rekening gehouden.

(...)

Volgens verweerder is het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur aan zijn gezinsbelangen. Echter verweerder heeft geen enkel contact opgenomen met de echtgenote of dochter, noch werd psychologische deskundig advies gevraagd wat de verwijdering van verzoeker zou betekenen voor zijn echtgenote en dochter, zodat de motivatie van verweerder nergens op gesteund is.

Dat de aanwezigheid van verzoeker dan ook een absolute noodzaak is in zijn gezin (om emotionele en psychologische redenen). Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Dat verzoeker in elk geval enorm is geschokt door de uitspraken van verweerder. Alsof het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (waarbij door de overheid alles in het werk dient te worden gesteld opdat een kind niet gescheiden wordt van zijn beide ouders, cf. art. 9) niet van belang is en een vaderfiguur, niet belangrijk is en een vader zijn rol gemakkelijk vanuit het buitenland kan opnemen. Verweerder weigert dus rekening te houden met het belang van het kind, die nochtans steeds centraal dient te staan.

Verweerder is op de hoogte dat verzoeker samenwoont met zijn echtgenote en zijn kind en met hen een hecht gezin vormt. Verweerder laat na te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van de vader voor verzoekers kind gewoonweg niet nodig zou zijn en ondergeschikt is aan de bescherming van de openbare orde.

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 43, laatste lid, Vw. en art. 74/13, de duur van het verblijf van de verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong niet zwaarder doorwogen in de beslissing. Met betrekking tot de leeftijd van verzoeker werpt verweerder op dat verzoeker 46 jaar oud is.

Evenwel dient de leeftijd van verzoeker in combinatie met de duur van zijn verblijf in België in overweging genomen te worden. Verzoeker was 28 jaar oud toen hij in België aankwam. Hij werkt momenteel als chauffeur bij de firma Trans M. (...). Verzoeker ziet dan ook niet in waarom hij België dient te verlaten om alleen en zonder werk in Egypte te wonen. De opmerking van verweerder dat de scheiding van zijn echtgenote en dochter tijdelijk is, is absoluut niet realistisch en druist in tegen het recht op een gezins- en familieleven van verzoeker, zijn echtgenote en zijn kind, die uiteraard samen willen wonen en elkaar dagelijks willen zien.

Verweerder zelf stelde geen enkel onderzoek in naar verzoekers echtgenote en hun dochter. Dat verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker samenwoont met zijn echtgenote en minderjarige dochter en verweerder in de bestreden beslissing dan ook geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven in België, temeer daar niet onderzocht werd of verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde.”

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

Verzoeker heeft op 12 april 2022 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, in functie van de minderjarige dochter van Nederlandse nationaliteit. De gemachtigde heeft geoordeeld dat toepassing diende te worden gemaakt van artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren [2 ...]2 :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

In de bestreden beslissing maakt de gemachtigde melding van volgende elementen, dit specifiek voor wat betreft de aangehaalde redenen van openbare orde: Op 9 maart 2020 heeft de Staatsveiligheid een nota meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin verzoeker gecategoriseerd wordt als een propagandist van de salafistische interpretatie van de islam, verzoeker kent een lange voorgeschiedenis binnen het religieus extremisme, verzoeker was in het verleden actief bij verschillende salafistische organisaties, verzoeker vormt een bedreiging op vlak van religieus extremisme, verzoeker is actief betrokken bij clandestiene inlichtingsactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië (spionage), op 19 november 2021 werd het verblijf van verzoeker reeds beëindigd omwille van voormelde redenen van openbare orde, op 19 november 2021 werd aan verzoeker een inreisverbod van 15 jaar opgelegd en op 22 april 2022 bevestigde de Staatsveiligheid dat de eerdere nota's nog actueel zijn.

Verzoeker gaat in zijn middel uitgebreid in op de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing, die in wezen een overtuigend motief uitmaken omdat de andere overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende zijn gebrek aan verblijfsdocumenten en het geldende inreisverbod volstaan om deze op afdoende wijze naar recht te schragen.

Verzoeker verwijst in zijn middel inzake het begrip 'openbare orde' naar de interpretatie van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Hij verliest echter uit het oog dat de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing niet gestoeld zijn op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, maar op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vormt dan weer de omzetting van bepalingen uit de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het 'openbare orde'-begrip in het kader van de richtlijn 2008/115/EG geval per geval dient te worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie).

In de bestreden beslissing wordt betreffende de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, het volgende gesteld:

“Overwegende dat op 09/03/2020 de Veiligheid van de Staat (VSSE) in een nota de volgende elementen aan DVZ heeft meegedeeld: Inzake religieus extremisme wordt betrokkene gecategoriseerd als een propagandiste die actief de salafistische interpretatie van de islam verspreidt.

Betrokkene kent reeds een lange voorgeschiedenis binnen het religieus extremisme en hij is actief als lesgever en imam. Hij was in het verleden actief bij verschillende salafistische organisaties. Daarnaast heeft hij een breed netwerk aan contacten binnen de salafistische gemeenschap in België, Nederland, Marokko, Egypte en Saoedi-Arabië. Via zijn netwerk slaagde hij er in het verleden in om financiering te verkrijgen voor zijn initiatieven. Deze elementen tonen aan dat hij een aanhanger is van het salafisme en de visie actief uitdraagt. Hij cultiveert zijn extremistisch religieus profiel voornamelijk in functie van zijn activiteiten voor verschillende buitenlandse inlichtingendiensten, dit helpt hem om contacten te leggen in de Golflanden en bij het aantrekken van financiering uit deze landen. Het is waarschijnlijk dat hij erin slaagt zijn extremistische interpretatie van de islam bij zijn toehoorders te verspreiden, ondanks zijn opportunisme. Daarom vormt betrokkene een dreiging op vlak van religieus extremisme

Inzake spionage is betrokkene actief betrokken bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië. Hij staat hiervoor in contact met personen die door de VSSE gekend zijn wegens hun activiteiten voor, en banden met de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Door zijn activiteiten als radicale imam trok hij sinds de 20e eeuw de aandacht van divers Arabische inlichtingendiensten en werd hij gerekruteerd als inlichtingenagent door een Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Hiervoor dient hij informatie in te winnen over activiteiten van

radicale islamistische groepen, zoals salafisten en de Moslimbroeders, en over de sjjiitische islam in België. Europa en een aantal Afrikaanse landen.

Overwegende dat de Veiligheid van de Staat nadien nog extra elementen heeft meegedeeld aan de DVZ in zijn nota van 09/06/2001, meer bepaald dat betrokkene de voornaamste imam is van de moskee 'De Toekomst' te Gent. Door middel van deze positie heeft hij zijn legitimiteit versterkt om zich te presenteren tegenover het publiek als een religieuze autoriteit. Als imam oefent hij een rol uit als religieuze referentiepersoon en is hij een vertrouwenspersoon voor de leden van de gemeenschap van de moskee 'De Toekomst' inzake religieuze, sociale, maatschappelijke en politieke vragen. De VSSE benadrukt dat als er in de moslimreligie geen specifieke voorwaarden zijn - naast voldoende kennis van de islam - om imam te worden, het in de praktijk de imam is die de gemeenschap leidt en adviseert. De gelovigen beroepen zich op hem als raadgever voor religieuze aangelegenheden, maar ook inzake familiale en sociale aangelegenheden. Hij is bevoegd voor de preken in de moskee, tijdens één van zijn preken heeft hij verklaard dat het vieren van de geboorte van een profeet (Mawlid) een laakbare innovatie is. Dit is een concept dat terugkeert in extremistische discours, en specifiek bij salafisten. Volgens hen dient elke religieuze 'innovatie' veroordeeld en verworpen te worden aangezien dit een daad van ongeloof is. Hieruit blijkt zijn extremistische visie op de islam, die zweeft tussen de ideeën van de Moslimbroeders en de salafisten, en die hij naar aanleiding van zijn werkzaamheden periodiek naar voren brengt ten behoeve van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Omwille van de corona epidemie heeft hij eveneens zijn gebruik inzake sociale media en discussie platformen ontwikkeld zodoende zijn discours te verspreiden. Bovendien heeft hij zijn contacten met extremisten, die lid zijn van de Moslimbroeders, verder onderhouden. Wat betreft zijn activiteiten van inmenging en spionage, heeft de VSSE informatie ontvangen die bevestigen dat hij een agent is voor de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische diensten. Hij heeft zijn contacten met agenten van de buitenlandse mogelijkheden verder onderhouden, alsook verder deelgenomen aan activiteiten van inmenging

Overwegende al deze elementen heeft de VSSE beslist dat betrokkene zich persoonlijk en actief blijft bijdragen aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen en spionage in België, bijgevolg wordt hij nog steeds als een reële, actuele en ernstig gevaar beschouwd voor de nationale veiligheid en de openbare orde."

Het administratief dossier bevat evenwel drie nota's van de VSSE waarin duidelijk wordt omschreven waarom verzoeker als een bedreiging wordt beschouwd voor de nationale veiligheid. In een eerste nota van 9 maart 2020 informeren de diensten van de Veiligheid van de Staat de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker omwille van zijn activiteiten als lesgever en imam binnen organisaties in de salafistische gemeenschap in België, Nederland, Marokko, Egypte en Saoedi-Arabië een bedreiging vormt op het vlak van religieus extremisme. Daarnaast stelt de VSSE dat verzoeker actief betrokken is bij clandestiene inlichtingendiensten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië en gerekruteerd werd als inlichtingenagent. In een Franstalige nota van 9 juni 2001 wordt deze informatie bevestigd en wordt vastgesteld dat verzoeker zijn extremistische visie verder verspreidt, onder meer via sociale media-kanalen en zijn activiteiten van inmenging en spionage heeft verdergezet, waardoor verzoeker nog steeds als een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid wordt beschouwd. Tenslotte wordt in een recente nota van de VSSE van 1 februari 2024 gesteld dat verzoeker sedert juni 2021 niet meer opdook in de context van religieus extremisme, maar dat hij in 2023 nog wel werd gelinkt aan de Egyptische inlichtingendiensten waardoor hij wel nog in verband wordt gebracht met spionage-activiteiten.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat er geen onderzoek werd gevoerd. Uit het loutere gegeven dat de bronnen waarop de VSSE zich in haar nota's baseert niet openbaar zijn en deze nota's daarom geen bronvermeldingen bevatten, of uit het gegeven dat verzoeker over een blanco strafregister beschikt, kan niet worden besloten dat de spionage-activiteiten van verzoeker en zijn contacten met inlichtingendiensten van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië geen ernstige bedreiging zouden vormen voor de nationale veiligheid. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de nota's van de VSSE te concluderen dat verzoeker "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden", zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Bovendien stipt de Raad aan dat de kritiek van verzoeker in wezen gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, waardoor deze, zelfs indien deze gegrond zou zijn, geen aanleiding kan geven tot de schorsing van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Verzoeker betoogt dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet werd uitgenodigd om te worden gehoord.

Er kan niet dienstig betwist worden dat verzoeker naar aanleiding van voormelde aanvraag naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken in het kader van de administratieve procedure. Bovendien moet worden benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het gegeven dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn Nederlandse partner en minderjarig kind wordt niet als dusdanig betwist. Verzoeker beschikt echter actueel niet langer over een geldige verblijfstitel en artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en zijn gezinsleven in België verder te zetten. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat er ernstige obstakels zouden zijn om dit gezinsleven elders verder te zetten, bijvoorbeeld in zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt hierop dieper ingegaan en wordt het volgende gesteld:

“Wat het gezinsleven betreft, kan betrokkene zich nog steeds beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving

noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden. Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene huwde op 16/02/2004 te Nederland met de genaamde N. F. (...)1977 van Nederlandse nationaliteit. Zij kwam naar België en diende op 25/05/2004 een vestigingaanvraag in als EU-burger. Op 26/05/2004 volgde betrokkene en diende hij een aanvraag gezinshereniging in als echtgenoot. Amper 1 maand na hun samenwonen werd zijn echtgenote op 06/12/2004 afgeschreven naar het buitenland. Op 24/11/2011 kwam zijn echtgenote terug naar België en deed zij opnieuw een verklaring van inschrijving als EU-burger. Op (...)2006 wordt haar dochter N. M. (...) geboren te Heerlen en op 05/02/2014 werd voor haar een verklaring van inschrijving ingediend als descendent. Op 15/12/2014 werd een erkenningsakte opgesteld te Heerlen in het voordeel van betrokkene. Op 07/10/2016 werden zowel betrokkene, als zijn echtgenote en dochter afgevoerd van ambtswege. Ze zouden verbleven hebben in Egypte van 2015 tot 2019. (blijkt uit de nota van de VSSE). Het gezin kwam terug naar België en op 22/03/2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote, hij ontving een F-kaart, geldig tot 23/09/2024, dewelke nadien werd ingetrokken op 19/11/2021.

Het feit dat betrokkene gezinsbanden heeft in België doet geen afbreuk aan de elementen van religieus extremisme enerzijds, en spionageactiviteiten anderzijds waarmee hij een ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving en de nationale veiligheid. Hij draagt immers persoonlijk en actief bij aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen en spionage in België. Bovendien gezien het gezin reeds in Egypte heeft verbleven, zien we geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat zijn echtgenote en zijn kind niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders, voor zover zij wel degelijk in de toekomst samen onder één dak een gezin zouden willen blijven vormen. De Egyptische nationaliteitswetgeving, bijgewerkt in 2004, stipuleert dat zowel kinderen als echtgenote van een Egyptenaar over de Egyptische nationaliteit beschikken, of deze ten minste kunnen verwerven. Uit artikel 2, punt 1, van de Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 blijkt immers dat alle personen die het kind zijn van een Egyptische vader onder de Egyptische nationaliteitswetgeving beschouwd worden als Egyptische burgers. Wat de echtgenote betreft, merken we op dat artikel 7 van dezelfde Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 stipuleert dat de echtgenote van Egyptische burgers eveneens de Egyptische nationaliteit kunnen verwerven, door zich te wenden tot het Egyptische ministerie van Binnenlandse Zaken. Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokken, diens echtgenote en diens kind om zich aan te passen aan een leven in Egypte of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. Integendeel, uit de nota van de VSSE dd 09/03/2020 blijkt dat het gezin reeds tussen 2015 en 2019 gedurende perioden samen in Egypte verbleven.

Hoe dan ook, betrokkenes kind en zijn echtgenote worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen. Des te meer omdat uit de nota van de VSSE en het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij niet steeds als gezin op hetzelfde domicilieadres stonden ingeschreven en in bepaalde perioden gescheiden leefden. Bovendien zou de scheiding slechts van tijdelijke aard zijn en volledig te wijten aan de gevolgen van diens eigen acties.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t Nederland, par 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Wat de duur van verblijf en socio-culturele integratie op het grondgebied betreft, kwam betrokkene op 28 jarige leeftijd voor de eerste keer aan in België op 01/04/2004. Hij is nu 46 jaar, maar de duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied, namelijk van april 2004 tot 2015 en van 2019 tot nu is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Integendeel, hij is in Egypte geboren en opgegroeid, reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was en keerde van 2015 tot 2019 naar Egypte terug. Bovendien volstaat het loutere feit dat betrokkene over de jaren heen 15 jaar in België verbleef niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Begrijpelijk is dat betrokkene in de jaren van zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelt. Doch hierbij dient de kanttekening worden gemaakt dat diens sociale context zich voornamelijk afspeelt binnen het salafistische milieu en spionage-Zinnengingsmilieu daar hij contacten onderhoudt met verschillende individuen in België die lid zijn van de Moslimbroeders alsook agenten van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Uit het administratief dossier en de overgemaakte documenten blijkt geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Meer zelfs, diens verblijfsintenties stelen op een extrinsieke motivatie namelijk het faciliteren van clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië, alsook het verspreiden van zijn extremistische, salafistische opvattingen. Dergelijke activiteiten brengen schade toe aan de democratische Belgische samenleving. Zijn extremistische interpretaties van de islam en propaganda van het salafisme staan haaks op de Belgische waarden en normen. Dit gedachtengoed laat geen ruimte voor democratie, rechtstaat en mensenrechten, dewelke de hoekstenen vormen van de Belgische samenleving. Het feit dat hij actief betrokken bent bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië kan de Belgische maatschappij veel schade berokkenen. Zij kunnen de militaire slagkracht en/of de democratische beslissingsprocessen van een land aantasten. -Op economisch vlak kunnen ze leiden tot een verlies aan marktaandeel voor de betrokken bedrijven alsook voor banenverlies. Spionage kan ook de integriteit en de veiligheid van kritieke infrastructuren of strategische sectoren in gevaar brengen. De VSSE besluit dan ook dat betrokkene persoonlijk en actief blijft bijdraagt aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen en spionage in België en bijgevolg een reële, actuele en ernstig gevaar bent voor de openbare orde en nationale veiligheid. Bovendien blijkt uit zijn terugkeer naar Egypte tussen 2015 en 2019 dat hij nog sterke banden heeft met zijn land van herkomst. Verder is hij in het bezit van een Egyptisch paspoort, geldig van 28/01/2014 tot 27/01/2021, hieruit blijkt dat hij tussen 2014 en 2019 regelmatig naar Marokko, Egypte, Saoedi-Arabië, Ghana, Nederland en Spanje reisde daar hij meerdere visa en in- en uitreisstempels heeft voor deze landen. Alsook verklaart betrokkene dat hij nog familieleden in Cairo heeft namelijk M. (...) en 2 zussen die gehuwd zijn. Tevens blijkt uit de nota van de VSSE dd 09/06/2021 dat betrokkene omwille van de corona epidemie eveneens diens gebruik inzake sociale media en discussie platformen heeft ontwikkelt zodoende zijn discours te verspreiden. De ernst van de reeds aanwezige elementen inzake nationale veiligheid wordt nog versterkt door het feit dat hij gebruik maakt van sociale media om zijn ideologie te uiten. Vele mensen hebben toegang tot sociale media. In verband met het gebruik van internet, moeten we verwijzen naar de VN Resolutie 2368 van 20/07/2017 waarin staat: « le Conseil se déclare préoccupé par le fait que les terroristes et leurs partisans utilisent de plus en plus souvent, dans une société mondialisée, les nouvelles technologies de l'information et des communications, en particulier Internet, pour faciliter des actes de terrorisme, ainsi que par le fait qu'ils les utilisent pour convaincre et recruter, et pour financer ou planifier des actes de terrorisme » (vrije vertaling: « de Raad is bezorgd over het feit dat terroristen en hun aanhangers steeds meer gebruik maken van nieuwe informatie- en communicatietechnologieën, in het bijzonder internet, om terroristische daden te vergemakkelijken, en ook door het feit dat zij daarvan gebruik maken voor anderen van hun ideologie te overtuigen, hen te rekruteren en terroristische daden te financieren of plannen »). Ook wordt in deze resolutie vermeldt: « Le Conseil exhorte les États Membres à rester vigilant au sujet de l'utilisation des technologies de l'information et des communications à des fins terroristes, à coopérer pour empêcher les terroristes de lever des fonds et de recruter des éléments, et à faire front à la propagande et à l'incitation à l'extrémisme violent qui est diffusé sur Internet et dans les médias sociaux » (vrije vertaling : « De Raad vraagt aan de Lidstaten om waakzaam te blijven in verband met het gebruik van informatie- en communicatietechnologieën met terroristische doeleinden, om samen te werken om te voorkomen dat terroristenfondsen kunnen verzamelen en mensen kunnen rekruteren, en om propaganda en aanzetten tot gewelddadig extremisme op internet en sociale media tegen te gaan »). Ook moeten we hierbij verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30/10/1997 de Aanbeveling n°97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat « alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen » (vrije vertaling) Deze vormen van expressie kunnen een grotere impact hebben en kunnen meer schade aanrichten wanneer de boodschappen via de sociale media worden verspreid. In diezelfde aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om « de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden ».

Verzoeker stelt in zijn middel dat de bewering dat het gezin zich in Egypte zou kunnen vestigen een loutere bewering is, maar hij weerlegt nergens de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing waaruit blijkt dat het verder ontwikkelen en verder uitbouwen van het gezinsleven in Egypte in verzoekers geval een reële optie is. Verzoeker dwaalt waar hij poneert dat dit nergens op gesteund is. Bovendien blijkt dat hierbij rekening werd gehouden met het (hoger) belang van verzoekers minderjarige dochter. Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 9 van het IVRK, dient te worden opgemerkt dat het IVRK een internationaal verdrag is dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat en waaraan geen verticale rechtstreekse werking kan worden toegedicht (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c); RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Bijgevolg kan verzoeker de schending ervan niet dienstig aanvoeren.

Daarnaast wordt er in de beslissing op gewezen dat er, zelfs indien verzoeker (tijdelijk) van zijn gezin zou worden gescheiden, geen disproportionele inbreuk op het recht op gezinsleven kan worden vastgesteld. Tenslotte wordt aangestipt dat verzoekers persoonlijke voorkeur met betrekking tot de plaats waar hij zijn gezinsleven wenst uit te oefenen ondergeschikt is aan de vrijwaring van de democratie en de integriteit van kritieke infrastructuur en strategische sectoren, die door verzoekers spionage-activiteiten worden bedreigd, en waardoor er destijds een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat geen deugdelijk onderzoek zou zijn gevoerd of dat met zijn individuele situatie geen rekening zou zijn gehouden.

Een schending van schending aan van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend vierentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC